

Turystyka jako forma rehabilitacji fizycznej, psychicznej i społecznej ludzi niepełnosprawnych

Liczba stron: 63

Rodzaj pracy: dyplomowa

Rok oddania: 2003

Zawartość pracy:

SPIS TREŚCI

WSTĘP

1. ROZDZIAŁ: Turystyka niepełnosprawnych – wiadomości ogólne

1.1. Turystyka – pojęcie i znaczenie zdrowotne

1.2. Rola turystyki w zaspokajaniu minimum aktywności ruchowej człowieka

1.3. Pojęcie niepełnosprawności

1.4. Rehabilitacja

1.5. Stereotypy

1.6. Integracja

1.7. Cele turystyki ludzi niepełnosprawnych

1.7.1. Cel leczniczy

1.7.2. Cel biologiczny

1.7.3. Cel anatomiczno – fizjologiczny

1.7.4. Cel higieniczno – zdrowotny

1.7.5. Cel wychowawczo – psychologiczny

1.7.6. Cel hedonistyczny

1.7.7. Cel społeczny

1.8. Warunki uczestnictwa osób niepełnosprawnych w turystyce

1.9. Bariery ograniczające udział ludzi niepełnosprawnych w turystyce i sposoby ich przewyższania

2. ROZDZIAŁ: Turystyka w wybranych grupach niepełnosprawności

2.1. Turystyka osób upośledzonych umysłowo

- 2.1.1. Upośledzenie umysłowe – pojęcie i charakterystyka osób nim dotkniętych
- 2.1.2. Cele uprawiania turystyki przez upośledzonych umysłowo
- 2.1.3. Bariery uprawiania turystyki przez upośledzonych umysłowo
- 2.1.4. Formy turystyki uprawianej z młodzieżą upośledzoną umysłowo
- 2.2. Turystyka inwalidów słuchu
 - 2.2.1. Definicje, pojęcie i formy zachowań społecznych niepełnosprawnych narządu słuchu
 - 2.2.2. Formy uprawiania turystyki przez inwalidów słuchu i główni jej organizatorzy
 - 2.2.3. Korzyści wynikające z uprawiania turystyki przez inwalidów słuchu
 - 2.2.3.1. Korzyści zdrowotne
 - 2.2.3.2. Turystyka jako czynnik wpływający na poziom wiedzy inwalidów słuchu
 - 2.2.3.3. Turystyka jako środek uspołeczniający inwalidów słuchu
 - 2.2.4. Zasady uprawiania turystyki przez inwalidów słuchu
 - 2.2.4.1. Zasady organizacji wycieczek
 - 2.2.4.2. Zasady bezpieczeństwa
- 2.3. Turystyka osób z dysfunkcją narządu ruchu
 - 2.3.1 Charakterystyka osób z wybranymi dysfunkcjami narządu ruchu
 - 2.3.2 Warunki udziału ludzi z dysfunkcją ruchu w turystyce
 - 2.3.3 Organizacja wycieczki dla osób z dysfunkcją narządu ruchu – zasady
 - 2.3.3.1 Program wycieczki dla osób niepełnosprawnych
 - 2.3.3.2 Podział zadań między uczestników wycieczki
 - 2.3.3.3 Zasady dotyczące bezpieczeństwa na trasie
 - 2.3.3.4. Formy uprawiania turystyki przez osoby z dysfunkcją ruchu
- 2.4. Turystyka ludzi z nadwagą
 - 2.4.1. Pojęcie otyłości
 - 2.4.2. Rola turystyki jako środka likwidującego otyłość
 - 2.4.3. Wskazania przy uprawianiu turystyki przez osoby otyłe
 - 2.4.4. Turystyka pobytowa ludzi otyłych

3. ZAKOŃCZENIE

BIBLIOGRAFIA

WSTĘP

Warunki życia człowieka we współczesnym świecie są przyczyną stałego zwiększania się liczby osób niepełnosprawnych. W Polsce liczba ta stanowi ok. 14

% ogółu ludności, to jest około 5 min. osób. Kalectwo w większości przypadków ogranicza aktywność ruchową, a tym samym potęguje biologicznie szkodliwe skutki niepełnosprawności. Zwiększenie aktywności ruchowej ludzi niepełnosprawnych stwarza naturalny bodziec przyspieszający i wspomagający procesy odnowy, regeneracji, a nawet kompensacji funkcji uszkodzonego organizmu. Ruch jest bowiem bodźcem o szerokim, korzystnym oddziaływaniu na organizm człowieka i jak dotąd nie można go niczym innym zastąpić. Uprawianie turystyki przez ludzi niepełnosprawnych, może stać się czynnikiem przeciwdziałającym hipokinezji, czyli niedoboru ruchu, wpływającemu negatywnie na zdrowie i samopoczucie każdego człowieka. Kalectwo jest czynnikiem ograniczającym w sposób istotny możliwości życiowe człowieka, powodującym stres, brak wiary, wpędzającym w depresję, wywołującym często poczucie niższości i „niesprawiedliwości”.

Turystyka pozwala chociaż w części kompensować występujące braki, usuwać przykre uczucie mniejszej wartości, pozwala utrzymać kontakty społeczne, integrować ludzi niepełnosprawnych ze społeczeństwem. Turystykę ludzi niepełnosprawnych traktować więc należy nie tylko jako rozrywkę i relaks, ale również jako środek terapeutyczny – wychowawczy, łagodzący skutki kalectwa, umożliwiający wypróbowanie swoich sił w różnych, często trudnych warunkach. Uprawiając turystykę ludzie niepełnosprawni podejmują trud pokonywania własnych słabości i wyznaczania sobie coraz to trudniejszych, ambitniejszych celów. Terapia przez uprawianie turystyki polega na tym, że ułatwia podjęcie aktywności ruchowej, niezbędnej dla utrzymania zdrowia, sprawności i wydolności fizycznej. Ułatwia też usuwanie stanów frustracji, którym często ulegają ludzie kalecy.

W Polsce mamy około dwadzieścia tysięcy dzieci i młodzieży niepełnosprawnej, przebywającej z reguły w specjalnych zakładach kształcenia i wychowania. Są to upośledzeni umysłowo (ok. 92 tys.), przewlekłe chorzy (ok. 32 tys.), głusi i słabo słyszący (ok. 9 tys.), niewidomi i niedowidzący (ok. 2 tys.) oraz dzieci kalekie obarczone innymi rodzajami kalectwa (ok. 32 tys.). Turystyka i krajoznawstwo uprawiane przez dzieci i młodzież niepełnosprawną pozwalają im wypoczywać w sposób aktywny, łączyć proces poznawania przez bezpośredni kontakt z terenami i obiektami odwiedzanymi przez nich, nawiązując znajomość ze środowiskiem pełnosprawnych rówieśników.

Dzieci kalekie obawiają się kontaktu ze społecznością ludzi zdrowych co utrudnia

proces ich przystosowania społecznego i hamuje rozwój osobowości. Turystyka zwiększa odporność na negatywne reakcje otoczenia, ułatwia kontaktowanie się ze środowiskiem, uczy odporności na nieprzychylne reakcje innych ludzi. Turystyka stanowi sprawdzian możliwości ruchowych inwalidy, jako wydolności fizycznej, pozwala utrwalić mechanizmy utworzone w procesie rehabilitacji i koncentracji.

„Mówiąc o turystyce ludzi niepełnosprawnych – stwierdza M. Weiss – należy mieć na uwadze wszystkie kategorie dysfunkcji ustrojowych, a więc niewidomych, nerwicowych, ludzi po przebytych chorobach psychicznych, dzieci z upośledzeniem umysłowym, ludzi po zawale serca, a także tych, którzy nie mogą się sprawnie poruszać. Nowoczesny program rehabilitacji musi uwzględniać wartości turystyczne, które powinny być dostępne ludziom z dysfunkcjami ustrojowymi, podobnie jak to ma miejsce w populacji zdrowych. Dla ułatwienia uprawiania turystyki należy organizować specjalne obozy oraz grupy turystyczne związane formami – dyscyplinami ze specyfiką określonego inwalidztwa. Turystyka jest bowiem częścią rehabilitacji socjalnej. uprawianie jej stanowi realizację pełnego programu rehabilitacji”.

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę [pisanie prac](#) - sprawdzony serwis!